

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Sžk/20/2018
Identifikačné číslo spisu: 7017200449
Dátum vydania rozhodnutia: 13.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7017200449.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Nory Halmovej (sudca spravodajca) a zo sudcov JUDr. Jany Zemkovej PhD. a Mgr. Viliama Pohančeníka, v právnej veci žalobcu: BE - SOFT a. s., Krakovská 2398/23, Košice, právne zastúpený: IURISTICO s.r.o., Cimborkova 13, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, Špitálska 4 - 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti opatrenia žalovaného č. 10189/2017-M OOP, 16527/2017 zo dňa 7. apríla 2017, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 9Sa/13/2017-40 zo dňa 23. februára 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 9Sa/13/2017-40 zo dňa 23. februára 2018 z r u š u j e a v e c v r a c i a krajskému súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1.

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach zamietol žalobu podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, označeného ako „Odpoveď na podanie spoločnosti BE-SOFT, a.s. zo dňa 07.04.2017 č. 10189/2017-M OOP, 16527/2017 v spojení s rozhodnutím Národného inšpektorátu práce označené ako „Žiadosť o doplnenie školiteľov - odpoveď“ zo dňa 03.06.2016, č. BEZ/2016/1508, 2016/9643, v časti upozornenia, že G.. G. W. a G.. U. Q. ako bezpečnostní technici sú zaradení ako iná odborne spôsobilá osoba, ktorá môže pokryť všetky témy výchov a vzdelávania iba u tých zamestnávateľov, ktorých kód podľa štatistickej klasifikácie ekonomických činností nie je uvedený v prílohe č. 1 k zákonu č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci (ďalej len „zákon o BOZP“); iba u týchto zamestnávateľov môžu vystupovať ako školitelia osoby oprávnenej na výchovu a vzdelávanie a v jej mene vykonávať výchovu a vzdelávanie, čomu musí zodpovedať vzorový projekt výchovy a vzdelávania a aj záznamové knihy o priebehu výchovnej a vzdelávacej aktivity.

2. Krajský súd po preskúmaní žalobou napadnutého opatrenia žalovaného a oboznámení sa s administratívnym spisom žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa dospel k záveru, že žaloba nie je

dôvodná.

3. K námietke žalobcu, že správne orgány nerozhodovali spôsobom formálne označeným ako rozhodnutia, krajský súd uviedol, že podľa § 3 ods. 7 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“), ustanovenia o základných pravidlách konania uvedených v odsekoch 1 až 6 sa primerane použijú aj pri vydávaní osvedčení, posudkov, vyjadrení, odporúčaní a iných podobných opatrení. Podľa názoru krajského súdu z výkladu citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že vydávanie opatrení, na ktoré sa primerane vzťahujú zásady správneho konania, zákon uvádza iba demonštratívne. Sú to osvedčenia, posudky, vyjadrenia pod.. Opatrenie konštatuje existenciu určitého právneho vzťahu, resp. stavu. Týmto úkonom sa úradne potvrdzujú skutočnosti, ktoré sú v ňom uvedené. Existencia účelnosti opatrenia vyplýva z osobitných predpisov. Ak by opatrenie takúto právnu povahu nemalo, až vtedy by bolo treba vydať deklaratórne rozhodnutie. Ako vyplýva z § 27 ods. 13 písm. a/ zákona o BOZP, osoba oprávnená na výchovu a vzdelávanie je povinná bezodkladne písomne oznámiť Národnému inšpektorátu práce zmenu údajov podľa odseku 7 písm. b/ a c/ a podľa odseku 8 písm. b/ až d/ zákona a zmenu ďalších podmienok, za ktorých bolo oprávnenie na výchovu a vzdelávanie vydané, spolu s predložením príslušných dokladov. Národný inšpektorát práce vyjadruje svoj názor na navrhovanú zmenu formou opatrenia podľa § 3 ods. 7 správneho poriadku, teda či ju schvaľuje, alebo neschvaľuje a týmto úkonom sa úradne potvrdzujú skutočnosti, ktoré sú v opatrení uvedené. Krajský súd dospel k záveru, že v danom prípade opatrenie takúto právnu povahu malo, preto nebolo treba vydať deklaratórne rozhodnutie. Podľa názoru krajského súdu postup žalovaného, ani Národného inšpektorátu práce nemal vplyv na rozhodnutie vo veci samej, pretože žalovaný dôsledne posúdil vyjadrenia Národného inšpektorátu práce, či je vecne správne a v súlade so zákonom.

4. K rozsiahlej argumentácii žalobcu v podanej žalobe krajský súd uviedol, že z § 27 ods. 4 písm. b/ zákona o BOZP vyplýva, že právnická osoba, ktorá žiada o vydanie oprávnenia na výchovu a vzdelávanie, musí mať určeného jedného odborne spôsobilého školiteľa podľa prílohy č. 2a k zákonu o BOZP alebo viacerých školiteľov s odbornou spôsobilosťou podľa prílohy č. 2a k zákonu o BOZP, ktorí sú spoločne odborne spôsobilí na všetky témy všeobecných požiadaviek a osobitných požiadaviek výchovy a vzdelávania.

5. Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na prílohu č. 2a k zákonu o BOZP, podľa ktorej v nadväznosti na § 27 ods. 4 zákona o BOZP, za osobu, ktorá je sama odborne spôsobilá na výchovu a vzdelávanie v činnosti 01.1 (t.j. žiadateľ podľa § 27 ods. 4 písm. a/ zákona o BOZP) ako aj za školiteľa, ktorého odborná spôsobilosť pokrýva v celom rozsahu výchovu a vzdelávanie v činnosti 01.1 (t.j. školiteľ podľa § 27 ods. 4 písm. b/ bod 1 zákona o BOZP), sa považuje iba autorizovaný bezpečnostný technik a iba on môže sám, tzn. ako jediný školiteľ realizovať výchovnovzdelávacie aktivity v činnosti 01.1, pretože ide o osobu s vyššou odbornou spôsobilosťou, ktorá podľa § 22 ods. 3 zákona o BOZP ako jediná môže samostatne vykonávať úlohy bezpečnostnotechnickej služby u zamestnávateľov, ktorých kód podľa štatistickej klasifikácie ekonomických činností je uvedený v prílohe č. 1 k zákonu o BOZP. Podľa prílohy č. 2a k zákonu o BOZP v nadväznosti na § 27 ods. 4 písm. b/ bod 2 cit. zákona školiteľmi v činnosti 01.1 môžu byť aj iné osoby ako autorizovaný bezpečnostný technik, ktorí potom vystupujú ako iné odborne spôsobilé osoby. Školitelia musia byť spoločne odborne spôsobilí na všetky témy všeobecných požiadaviek a osobitných požiadaviek výchovy a vzdelávania v činnosti 01.1, pričom v tejto činnosti môžu vykonávať výchovu a vzdelávanie len v tej časti, ktorú pokrýva ich odborná spôsobilosť.

6. Krajský súd konštatoval, že zákonodarca v prílohe č. 2a k zákonu o BOZP výslovne vyjadril, že žiadateľom, a teda aj školiteľom, ktorý je neobmedzene a samostatne spôsobilý vykonávať výchovu a vzdelávania v činnosti 01.1 je iba autorizovaný bezpečnostný technik. Keďže zákon o BOZP v prílohe č. 2a požaduje na neobmedzený výkon výchovy a vzdelávania v činnosti 01.1 odbornú spôsobilosť výslovne iba autorizovaného bezpečnostného technika, jeho účelom je zabezpečiť, aby výchova a vzdelávanie poskytovaná externe, tzn. dodávateľským spôsobom a nie vlastným zamestnávateľom, bola čo najkvalitnejšia. Preto výchovu a vzdelávanie v činnosti 01.1, ktorá sa vykonáva dodávateľským spôsobom, môže neobmedzene poskytovať len autorizovaný bezpečnostný technik.

7. Krajský súd nesúhlasil s námietkou žalobcu, že žalovaný používa neprimeranú analógiu modelu bezpečnostnotechnickej služby k modelu výchovy a vzdelávania (body 20 - 26 žaloby), ku ktorej uviedol, že z ust. § 22 ods. 1 zákona o BOZP vyplýva, že vzdelávacie úlohy sú súčasťou poskytovanej bezpečnostnotechnickej služby.

8. Na základe uvedeného krajský súd dospel k záveru, že Národný inšpektorát práce v liste zo dňa 03.06.2016 správne zaradil navrhovaných bezpečnostných technikov ako iné odborne spôsobilé osoby do zoznamu školiteľov a správne vymedzil zamestnávateľov, u ktorých môžu výchovu a vzdelávanie vykonávať a preto žalobu podľa § 190 SSP zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 167 ods. 1 a § 168 SSP tak, že účastníkom právo na ich náhradu nepriznal.

2.

9. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca („kasačný sťažovateľ“) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ SSP, v ktorej navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby rozsudok Krajského súdu v Košiciach zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného zo dňa 07.04.2017 a rozhodnutie Národného inšpektorátu práce zo dňa 03.06.2016 v časti upozornenia, že G.. G. W. a G.. U. Q. ako bezpečnostní technici sú zaradení ako iná odborne spôsobilá osoba, ktorá môže pokryť všetky témy výchov a vzdelávania iba u tých zamestnávateľov, ktorých kód podľa štatistickej klasifikácie ekonomických činností nie je uvedený v prílohe č. 1 k zákonu o BOZP; iba u týchto zamestnávateľov môžu vystupovať ako školitelia osoby oprávnenej na výchovu a vzdelávanie a v jej mene vykonávať výchovu a vzdelávanie, čomu musí zodpovedať vzorový projekt výchovy a vzdelávania a aj záznamové knihy o priebehu výchovnej a vzdelávacej aktivity (štvrtý odsek rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa) a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žalobca žiadal priznať náhradu trov celého súdneho konania v rozsahu 100%.

10. Žalobca v kasačnej sťažnosti namietal porušenie práva na spravodlivý proces, pretože krajský súd v odôvodnení rozsudku nechal do úvahy argumentáciu žalobcu obsiahnutú v žalobe a v replike, hoci ju v celom rozsahu citoval. Podľa názoru žalobcu bolo povinnosťou krajského súdu vysporiadať sa s argumentmi žalobcu (pretože boli špecifické a vyžadujúce odpoveď súdu), a to buď tak, že by sa s nimi stotožnil, alebo uviedol, prečo tieto argumenty nepovažuje za opodstatnené.

11. Žalobca nesúhlasil s právnym posúdením veci krajským súdom, nakoľko v prípade doplnenia školiteľov do projektu výchovy a vzdelávania nejde o výkon oznamovacej povinnosti o zmene údajov stanovenej ust. § 27 ods. 13 písm. a/ zákona o BOZP. Žalobca uviedol, že evidenčný postup má svoje opodstatnenie len v prípade, ak sa oznamovacia povinnosť týka školiteľov, ktorí boli už schválení a zaradení do projektu výchovy a vzdelávania. Ak ide o zaradenie nových školiteľov do už schváleného vzorového projektu výchovy a vzdelávania, a teda o rozšírenie oprávnenia podľa § 27 ods. 3 zákona o BOZP. Žalobca mal za to, že pokiaľ sa na konanie o vydanie oprávnenia na výchovu a vzdelávanie podľa ust. § 6 ods. 1 písm. d/ a § 21 ods. 3 zákona o inšpekcii práce vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, tento predpis sa musí nevyhnutne vzťahovať aj na konanie o zaradení nových školiteľov, nakoľko ide o zmenu podmienok, za ktorých bolo oprávnenie na výchovu a vzdelávanie vydané a Národný inšpektorát práce pri takomto oznámení skúma, či sú naďalej splnené podmienky na vydanie oprávnenia v zmysle ust. § 27 ods. 4 písm. b/ a c/ zákona o BOZP. Žalobca mal za to, že nakoľko sa riadne správne konanie neuskutočnilo a nedošlo k vydaniu riadneho správneho rozhodnutia bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

12. Žalobca ďalej namietal nesprávne právne posúdenie i v časti nezákonného obmedzenia oprávnenia žalobcu na výchovu a vzdelávanie, pretože krajský súd si mylí žiadateľa a školiteľa a taktiež používa neprimeranú analógiu modelu bezpečnostnotechnickej služby k modelu výchovy a vzdelávania. Žalobca poukázal na zásadu lex specialis, keď výchova a vzdelávanie sú upravené samostatne a na ich výkon sa vyžaduje samostatné oprávnenie podľa § 27 BOZP, zatiaľ čo na výkon bezpečnostnotechnickej služby sa vyžaduje osvedčenie podľa § 23, resp. § 24 zákona o BOZP. Súčasne poukázal na diskrimináciu jednak

vo vzťahu k výchove a vzdelávaniu dodávateľským spôsobom oproti internému zabezpečeniu výchovy a vzdelávaniu a i vo vzťahu k doterajšej praxi správnych orgánov.

13. Žalobca mal za to, že spoločnosť (oprávnená podľa ust. § 27 ods. 3 zákona o BOZP) spĺňa odbornú spôsobilosť „autorizovaného bezpečnostného technika“ vyžadovanú pre žiadateľa a navrhovaní školitelia sú zaradení ako „iná odborná osoba“, ktorí v zmysle prílohy č. 2a k zákonu o BOZP splnili všetky požiadavky zákonodarcu na to, aby mohli pokryť všetky témy všeobecných a osobitných požiadaviek v rámci výchovy a vzdelávania, a teda splnili podmienku podľa ust. § 27 ods. 4 písm. b/ bod 2 zákona o BOZP, na základe čoho im malo byť priznané právo zastávať pozíciu školiteľov bez obmedzenia, pretože zákon o BOZP takéto obmedzenia neustanovuje.

3.

14. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo dňa 13.07.2018 uviedol, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach bol vydaný na základe správneho právneho posúdenia veci, je preskúmateľný, riadne odôvodnený, nemá žiadne vady, rovnako ako konanie, ktoré mu predchádzalo, preto navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby kasačnú sťažnosť žalobcu zamietol v celom rozsahu.

4.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 zák. č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ďalej len „SSP“) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle ust. § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

16. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

17. Podľa § 19 ods. 1 SSP, správnymi súdmi sú najvyšší súd, krajské súdy a v zákonom ustanovených prípadoch aj okresné súdy.

18. Podľa § 19 ods. 2 SSP, správne súdy konajú a rozhodujú v senátoch, ak tento zákon neustanovuje, že rozhoduje sudca alebo predseda senátu. Všetci členovia senátu sú si pri rozhodovaní rovní. Ak koná a rozhoduje sudca, prislúchajú mu práva, ktoré sú inak vyhradené senátu alebo predsedovi senátu

19. Podľa § 23 ods. 1 SSP, na krajskom súde vo veciach správneho súdnictva konajú a rozhodujú sudcovia správneho kolégia v trojčlenných senátoch zložených z predsedu a dvoch sudcov.

20. Podľa § 23 ods. 2 SSP, sudca na krajskom súde koná a rozhoduje o

- a) správnych žalobách vo veciach správneho trestania podaných proti rozhodnutiu alebo opatreniu o priestupku,
- b) správnych žalobách v sociálnych veciach,
- c) správnych žalobách vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia,
- d) žalobách proti nečinnosti orgánu verejnej správy,
- e) žalobách proti inému zásahu orgánu verejnej správy.

21. Podľa § 438 ods. 1 SSP kasačnou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

22. Podľa § 462 ods. 1 SSP, ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie

alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky z predloženého spisového materiálu krajského súdu zistil, že žalobca sa žalobou doručenu Krajskému súdu v Košiciach dňa 23.06.2017 domáhal preskúmania zákonnosti opatrenia žalovaného, označeného ako „Odpoveď na podanie spoločnosti BE-SOFT, a.s. zo dňa 07.04.2017, č. 10189/2017-M OOP, 16527/2017 v spojení s rozhodnutím Národného inšpektorátu práce označené ako „Žiadosť o doplnenie školiteľov - odpoveď“ zo dňa 03.06.2016, č. BEZ/2016/1508, 2016/9643, v časti upozornenia, že G.. G. W. a G.. U. Q. ako bezpečnostní technici sú zaradení ako iná odborne spôsobilá osoba, ktorá môže pokryť všetky témy výchov a vzdelávania iba u tých zamestnávateľov, ktorých kód podľa štatistickej klasifikácie ekonomických činností nie je uvedený v prílohe č. 1 k zákonu o BOZP; iba u týchto zamestnávateľov môžu vystupovať ako školitelia osoby oprávnenej na výchovu a vzdelávanie a v jej mene vykonávať výchovu a vzdelávanie, čomu musí zodpovedať vzorový projekt výchovy a vzdelávania a aj záznamové knihy o priebehu výchovnej a vzdelávacej aktivity, zrušenia opatrenia žalovaného a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie.

24. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti žalobcu je rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 9Sa/13/2017-40 zo dňa 23. februára 2018, ktorým súd zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie opatrenia žalovaného a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť, nakoľko v konaní rozhodoval nesprávne obsadený súd.

25. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

26. Podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

27. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Účastník konania alebo strana v konaní, v ktorom rozhoduje súd v senáte, nemá právo na vopred určeného sudcu spravodajcu. Zákonným sudcom je aj sudca určený podľa odseku 4.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti zdôrazňuje, že konanie vo veci a rozhodovanie súdom v zákonomnom zložení tvorí jeden zo základných prvkov práva na spravodlivý proces. Zákonným súdom je súd, ktorý je obsadený v súlade so zákonom a za zákonného sudcu treba pokladať sudcu určeného v súlade s rozvrhom práce súdu. Krajský súd v správnom súdnictve zásadne koná a rozhoduje v senáte. S poukazom na § 23 ods. 2 SSP samosudca koná a rozhoduje len v zákonom taxatívne vymedzených veciach a to v konaní o správnych žalobách vo veciach správneho trestania podaných proti rozhodnutiu alebo opatreniu o priestupku, správnych žalobách v sociálnych veciach, správnych žalobách vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia, žalobách proti nečinnosti orgánu verejnej správy a o žalobách proti inému zásahu orgánu verejnej správy. Okolnosť, či konanie a rozhodovanie krajským súdom prebehlo v zákonomnom zložení je súd povinný sledovať z úradnej povinnosti a nedostatok v zložení súdu je podstatnou vadou konania.

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou, ktorá má za následok porušenie práva garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd ako i s čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pretože v prípade žaloby, doručenej Krajskému súdu v Košiciach dňa 23.06.2017 nejde o žiadne z konaní ustanovených v § 23 ods. 2 SSP, ale o

všeobecnú správnu žalobu, o ktorej mal rozhodovať senát príslušného krajského súdu.

30. Z dôvodu, že o všeobecnej správnej žalobe žalobcu rozhodol nesprávne obsadený krajský súd, pretože namiesto senátu správneho kolégia zloženého zo zákonom stanoveného počtu sudcov rozhodol samosudca krajského súdu JUDr. Juraj Tymko, kasačný súd z úradnej povinnosti postupom podľa § 462 ods. 1 v spojení s § 440 ods. 1 písm. e/ SSP zrušil rozsudok krajského súdu bez toho, aby sa zaoberal dôvodmi kasačnej sťažnosti a vrátil mu vec na ďalšie konanie. V novom konaní vo veci rozhodne krajský súd v senátnom zložení.

5.

31. Podľa § 467 ods. 3 SSP, ak kasačný súd zruší rozhodnutie krajského súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie, krajský súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania.

32. Toto rozhodnutie prijal senát kasačného súdu jednohlasne (§ 147 ods. 2 v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.